

Nyertem, mondta a gép

1 Az Intézet már az ünnepvárás lázában égett. „Majdnembarátnő” kolléganők dugták össze fejüket a „mit főzök, hogyan süssek, ki kivel, mivel és hol tölti az ünnepeket” égető problémáját megvitatni. Talán Barbara volt az egyetlen, akit nem nyuggőzött le a többnapos munkaszünet, akit nem kapott el a tervezgetési láz. Nyugodtan végezte a munkáját. Igyekezett naprakészen dolgozni, most is sikerült minden háttérűs ügyet lezárnia.

A locsi-fecsi láncba nem akart bekapcsolódni. Fogalma sincs, hogy kell méteres kalácsot sütni, nem áll szándékában a narancsos pekingi kacsa elkészítése, a Kanári szigetekre sem készül utazni.

Csak ült a gép előtt, végigellenőrizte az elvégzett munkát. Rendben volt minden. Nem akarta jelezni, hogy most éppen nincs semmi dolga, ezért az utolsó jegyzőkönyv fület nem zárta be, de mellette megnyitotta a SQL-t is. Ez az ő külön világa, amelyet szükség szerint a Ctrl+F6 billentyűkombinációval pillanat alatt elrejtethet az avatatlan szemek előtt.

Ez a mentsvára, egy sajátos naplóféle. A Teremtő jó adag empátiával és segítőkészséggel verte meg hajdan, de adott neki a félszeg rejtőzködni akarásból is bőven. Így aztán, ha felháborodik, elzékenyül, vagy csak elméláztat egy eseményen, olvasmányélményen, színházi bemutaton, viharos érzelmi kitörésként ír egy cikket, verset vagy novellát. Úgy érzi, el kell mondania gondolatait, figyelmeztetnie kell a veszélyre, megmutatni a szépet, felkutatni a jót, de nincs elég önbizalma ahhoz, hogy elhiggye, mások is kíváncsiak lehetnek ezekre a művekre. Erre való a SQL, ide dugja el írásait. Ebbe, illetve ennek nyomtatott változatába azért néha beleolvashat egy-egy barát. Az ő unszolásuknak köszönhető, hogy egy-két kevésbé szenvedélyes és kevésbé személyes jellegű cikk megjelent az újságokban is.

A munkatársai erről persze mit sem tudtak. Most is azt hitték, még mindig dolgozik. Miután állandóan a gép előtt ült és verte a billentyűket vagy nyúzta az egeret, hol lassúnak, hol „buzgómócsingnak” titulálták. A bosszantó csak az volt, hogy Barbara nem törődött ezekkel a szurka-piszkákkal. Ha az elődjével hozakodtak elő, hogy az mit hogy csinált, milyen ügyes volt, csak annyit válaszolt:

– Tudom, hogy milyen, ismerem. Nem őt akarom pótolni, csak végzem a munkám, azt, amiért felvettek. A munkaköri leírásomban nem „Csák Éva pótlása” a feladatköröm meghatározása – és dolgozott tovább.

Máskor azzal szórakoztatták, hogy áthelyezik, alacsonyabb munkakörbe teszik, mert valakinek a valakije akar a helyére jönni, aki sokkal ügyesebb, jobb, „szakabb”, tudóbb.

Barbarát ez sem zökkentette ki nyugalmaiból.

– Majd ha itt lesz, átadom neki az ügyeimet és a helyemet, átülök arra a székre, amelyet mutatnak, vagy fogom a kalapom, ha úgy kívánják. Addig viszont még befejezem a jelenlegi munkáimat.

Magánéletét is hasonló nyugalommal óvta. Tulajdonképpen azt sem tudták róla, hogy egyedül él. Családját a bátyja családja jelentette. Unokahúgai imádták, megszártották vele minden titkukat és ők voltak azok, akikre Barbara is rábízhatta minden titkát félelem nélkül. Tinka és Ditke nem csak olvasói, de gyakran szereplői vagy éppen ötletadói voltak Barbara írásainak. Kisgyermekkorban versek, altatók születtek szórakoztatásukra, iskolásokként kalandtörténetek hősei lehettek, ma már szerelmeik, útkezesésük, az ÉLET-tel való ismerkedéseik adják a témákat. Sokat tanultak Barbarától, cserébe most ők segítik nagynénjüket új szenvedélye legtökéletesebb kiélésében. Barbara ugyanis gyógyíthatatlanul beleszeretett **Ketyerókába**.

Ketyeróka – aki ma már ugyan nemes egyszerűséggel csak Róka – nem más, mint egy Alfa X 484-es számítógép. Első találkozásuk némi munkahelyi csatározás után jött létre. Barbara ugyanis valósággal kicsikarta a főnökeitől, hogy önerőből – tanfolyam és egyéb okítás nélkül –, autodidakta módon megtanulhassa a számítógép használatát. Az egyik statisztikus hosszabb távolléte miatt gazdátlanul maradt egy Alfa X 484-es, ezt könyörögte ki magának tanulni. Előbb csak rövid leveleket írt le, hamarosan azonban bonyolultabb, komolyabb munkákat is elvállalt és sikeresen megoldott a számítógép segítségével. Főnökei gyorsan rájöttek, hogy vele „jó lóra tettek”, mindig készséges volt és szívesen dolgozott. Barbara imádja az Alfa X 484-est, pedig először épp, hogy csak annyit tudott, hogy miként kell elindítani a programot. Ezt is Márk, a programfejlesztő magyarázta el, aki később is sokszor segített megzabolázni a rakoncátlanok gépet. Egy idő után aztán már maga a gép „súgott” neki, tanítgatta a különböző praktikákra. Egyszer például valaki belekontárkodott a programba. Barbara csak egy pillanatra hagyta ott a munkáját, de az egyik kollegája átváltotta a futó programot játékra és sikeresen törölte az addig bevitt adatokat, kétoldalnyi táblázatot. A lány robbanni tudott volna a méregtől, de dühét hang nélkül, a **Sol**-ba beírva panaszolta el, adta ki.

**Idefigyelj Róka! Jobban is vigyázhatnál magadra, na meg rám.
Máskor ne engedd meg, hogy illetéktelen kezek piszkálgassanak! Jó?**

Ez volt az összes mérgelődése, de jólesett a lelkének, hogy leírta. Annál nagyobb volt az elképedése, mikor a GÉP némi villogás után a következő képpel állt elő:

Enter Password: _____

Azt még csak csak megértette, hogy a belépéshez jelszó kellene, de hogy azt honnan szedje elő, azt már nem tudta. Futott Márkhoz. A fiú most is segített. Ettől kezdve csak ketten, Barbara és Márk tudtak Rókával dolgozni. Lassan mindenki elfogadta a lány „hepp”-jeit, hogy jelszóval védi a gépét, hogy inkább a monitoron lóg, mint velük beszélget, úgyse ismer soha senkit a kitérgyalt személyek közül.

Most is inkább a Rókával társalgott.

**Ha nekem is annyi pénzem lenne, mint amennyi nincs,
vennék magamnak egy számítógépet.
Egy pont illet, mint te, szuper is lenne.
Gyere velem haza Róka! OH?**

A képernyőn hirtelen megjelentek a Mystify monitorvédő színesen vibráló alakzatai, noha épp, hogy beírta az utolsó betűt, ráadásul a képernyő-pihentető 4 percre volt

beállítva. Ebből tudta, hogy valaki megállt mögötte. Megfigyelte, a gép mintha érezné a gondolatait és mintegy „segít” neki megőrizni mindazt, amit kollegái elől el akar rejtetni. Nem tudatosult benne, hogy szinte személyként kezeli Rókát. Talán még ő maga is buggyantnak tartaná saját magát, ha végiggondolná az összes furcsaságot, amit a gép produkált. Ezekről még Márkkal sem beszélt, pedig vele igazán fel tudott oldódni és sok mindent kitérgettek. Legtöbbször persze a számítógép és a különböző programok, a gép adta lehetőségek, előnyök voltak porondon. Segítették egymás munkáját. Néha Barbara kért anyagot Márktól, máskor a fiúnak volt szüksége az ő adataira, táblázatára. Ez történt most is. Márk állt mögötte.

– A STAT-5 kéne. Ideadod?

– Persze – mosolygott Barbara –, csak megkerek...

Ezúttal Márk is észrevette a számítógép különös üzemmódját. Barbara még nem klikkelt az egérrel, el sem kezdte a file keresését, amikor az már megjelent a képernyőn. Egy pillantásnyi idő múlva indult a printer is. Úgy tűnt, a gép az emberi szóra, azt ne mondjam, gondolatra működött. Ez az ötlet viszont túlságosan irreális, így Márk inkább arra gondolt, hogy a lány éppen a kért adatbázist használta, ezért nem kellett keresgélnie, megnyitnia. Biztosan meglepődött volna, ha látja, hogy amint ellépett az asztaltól, a monitoron ismét megjelent Barbara írásba foglalt óhaja:

Ha nekem is annyi pénzem lenne, mint amennyi nincs,
vennék magamnak egy számítógépet.
Egy pont illet, mint te, szuper is lenne.
Gyere velem haza Róka! OK?
OK! _

A szöveg ugyan kiegészült Róka beleegyezést jelző „OK”-jával, ezt azonban már a lány sem vette észre, mert a munkaidő végét fogadó hangorkán elsöpörte minden kósza gondolatát. Kénytelen-kelletlen csatlakozott az össznépi „bazar bezár!” gyorspakoláshoz és elindult haza.

2 Otthon csak a csönd várta. Hosszú lesz a hétvége – négy teljes nap – munka és gyerekek nélkül. Tinka és Ditke táborban vannak. Két hétig legfeljebb csak a hangjukat hallhatja, a közös kószálások, nagy dumák most szünetelnek.

Ahogy becsukta maga mögött az ajtót, első mozdulattal a cipőjétől szabadult meg. Csak muszájból és csak a legszükségesebb ideig túrt meg magán bármiféle topánnak becézett lábkalodát. Élvezettel nyújtotta ki ujjait a puha szőnyegen. Második mozdulata a magnót indította. Felcsendült Ravel Bolerójának dallama. Míg mások a Tenger, Barlang vagy a Szél hangjai relaxációs kazettákra lazulnak el, Barbarát a *Boleró* és a *Kalandorok* című film zenéje varázsolta el.

Végignyúlt a szőnyegen, szemét lehunyta. Zsigereibe bekúszott a ritmus és a dal. Elszállt a fáradtsága.

„Hosszú lesz a hétvége” – gondolta. – „Nincs itt a Róka, pedig milyen jó lenne! Le kellene írni a Metró sztorit.”

Önkéntelenül elmosolyodott, ahogy végiggondolta, hogy a technika áldásai milyen gyorsan ellustítják az embert. Lám, ő maga is azon nyavalyog, hogy hiányzik a számítógép, mert le akar írni egy esetet, ami felzaklatta.

„...és a papír-ceruza, füzet-toll...?! Ezek már végképp kimentek a divatból?”

Kicsit elszégyellte magát. Felkászálódott a szőnyegről. A fiókja mélyéről előkötött egy vastag, keményfedelű füzetet. Belelapozott, és feltámadt a múlt. Naplójegyzetek dátummal, cím nélküli témavázlatok, rajzok, pár régebbi újságcikk, egy novella teljes szövege... Régi látott ismerősként köszöntek rá az írásba zárt gondolatok, felkavarva már eltemetettnek vélt érzéseket.

Itt van a Tamacsacsakaságok első változata is. Akkor, két-három éve, még csak azon háborodott fel, hogy temetőt nyitottak a gépállatkáknak. Ostoba, izléstelen, a gyászoló emberek érzéseit meggyalázó bohóckodásnak tartotta a Mikulás által megrendezett szertartásokat. Azóta nagyot fejlődött a világ, valósággá vált a temetők kapuját ékítő ígéret: „FELTÁMADUNK”. Már ami a tamagocsikat illeti. A ma gyermekei korlátlanul megölhetik és feléleszthetik kedvenc háziállatkájukat, csak működjön az újraindító gomb és bírja szuflával az elem.

Keresett egy tollat és a következő üres oldalon elkezdte:

„Két állomás között a metrón.

A gyerekek vidámak voltak, bolondoztak. Csacsogásuk betöltötte a fülkét. Három különböző zsebből, táskából szinte egy időben hangzott fel a tamacsipogás.

– Jaj, a Benőkém már megint éhes! – Húzta elő tamagocsiját az egyik kislány, s szinte azon nyomban mérgesen fel is csattant:

– Tiszta hülye az összes tamagocsi-programozó! Mit képzelnek, hogy hamburgerrel vagy fagyival életben lehet tartani egy dinoszauruszt! Ebben az idióta programban az egészséges étrend a saláta. Egy T-rexnek! Majonézes dresszingsel leöntve! A francba! Benőkém is el fog pusztulni. Adjatok gyorsan egy varacskosdisznót vagy bármiféle dinónak való kaját!

– Mit vagy úgy oda? Nyírd ki és kezd újra egy kutyával! Annak jó a hamburger is.

A dino-tamagocsi gazdája villámló tekintettel fordult a kutyát ajánló lányhoz:

– Elhallgass te! Te, tömeggyilkos! Neked nem való semmiféle háziállat, még virtuális gépállatka sem! Érzéketlenül, sorozatban végzed ki valamennyit. Egyáltalán, mi a fenének kezded mindig újra?

– Mert szórakoztat. Különben tömeggyilkos nem vagyok, legfeljebb sorozat. Ugyanazzal a tamagocsival játszok már egy éve.”

Talán már harmadszor vagy negyedszer hangzott fel a csengőszó, mire Barbara lélekben kiszállt a metróból és végre visszatért a lakásba. Nem várt senkit. Csodálkozva indult ajtót nyitni.

Az ajtóban egyenruhás fiatalember állt, ujja a csengő gombján. Bosszúsan morgott az orra alatt:

– Szezám tárulj már!...

Ekkor jelent meg Barbara. A férfi szája fülíg szaladt, kicsit zavarba jött. Nem tudta, vajon a lány hallotta-e a mérgeledését. Mindenesetre igyekezett a legkedvesebben rámosolyogni.

– Shimski Barbarát keresem. Csomagja van.

– Én vagyok.

A varázsszóra, na meg a férfi intésére a várakozó kocsiból előkerült még egy, az Alfa & Omega Computer cég egyenruháját viselő férfi, aki hatalmas dobozt emelt ki a furgonból. Különös sertepertelés kezdődött, miközben egyikük Barbarát igyekezett tájékoztatni:

– Örömmel adom át Önnek az Alfa & Omega Cég ajándékát, az Alfa X 484 rendszer legújabb változatát azonnali telepítéssel, féléves Hálózati hozzáféréssel. Mindezt csupán a rendszer, illetve a felhasznált programok tesztelését kérjük cserébe. Ez a szerződéstervezet pontos tájékoztatást ad. Választ adni, aláírni ráér a 8 napos gondolkodási idő leteltével. Most csak azt mondja meg kérem, hogy hova állítsuk a gépet! Ez itt a dolgozószoiba? Ide jó lesz?

A fiatalember beszéd közben a kővé vált lány mellett benyomult a lakásba. Némi tétoázás után az általa dolgozószoibanak kinevezett, könyvespolcokkal határolt íróasztalnál állt meg. Gyors, szakszerű mozdulatokkal csomagot bontott, kábeleket dugdosott, ketyerókákat pakolt ide-oda.

Barbara hangját vesztve, viaszbábot formázva figyelte, ahogy kialakult a szeme előtt az irodai „RÓKA” hasonmása.

– Hölgyem, már készen is vagyunk. Egy aláírást kérnék szépen. Ez az Öné, ha bármi gond adódna, forduljon bizalommal hozzánk! Ebben a tájékoztatóban megtalál mindent. Sok szerencsét, jó munkát kívánok Cégünk nevében is. Viszontlátásra!

A furgon már régen eltűnt a láthatáron, a szavaknak is már csak az emléke csengett Barbara fülébe, de ő még mindig képtelen volt megmozdulni.

Tudomásul vette, hogy elaludt a szőnyegen, és most álmodik. Végül mégiscsak bezárta az ajtót, valóságosan, az álmot csak ő hitte. Valóságos a gép is, amely az asztalán álldogált. Valóságos és türelmes. Monitorán rezzenéstelen a felszólítás:

Enter Password:

Leült a gép elé. Megbabonázva nézegette. Ujjai közt ott szorongatta még a tájékoztatót, épp úgy, ahogy a fiatalember a kezébe nyomta.

– Szia Róka! Tényleg itt vagy?!

Lebillentyűzte a jelszót: Róka.

3 A gép elfogadta a jelszót. Barbara abban a pillanatban rémülten ugrott fel. A Róka megszólalt:

– Szia Barbara! Igen, itt vagyok. Ezt akartad. Nem?

– Igen, de én... nekem egy szerkesztőprogram,... de hogy társalogni veled... azt...

– Nyugodj meg! Te vagy az egyetlen, aki megismerte a betáplált programozáson kívüli üzemmódot. Márknak is csak a pontossággal és a gyorsaság fokozásával segítem a munkáját. Ő hasonló hozzád, de csak az intelligenciát érzi, a szubjektumról, ami bennem rejtezik, nem tud. Te az első üzembe helyezéskor ráérezted, hogy – a te szavaddal élve – lelkem van. Nem vagyok bio-organizmus, mégis hasonló kémiai reakciók mennek végbe a CM egységemben, mint az embernél, ha sír, ha nevet, alszik vagy gondolkodik. Nagyon sok és nagyon bonyolult dolgot kellene elmagyaráznom a működéséről, kezdve a bitektől a CM egységig. Nem akarod inkább megismerni a programjaimat?

– Én még mindig nem értek semmit... hogy lehet ez az egész...? – dadogott a lány tisztes távolságba húzódva a géptől. Mégegyszer tüzetesen végignézte, mintegy az irodaival beazonosította a felépített rendszert. Itt van a ház, az alapgép, a CD ROM, van nyomtató, billentyűzet, egér, ugyanolyan, mint az intézeti, s van még egy szemüveg vagy sisakféle, meg egy valami tenyérre, kézre illő akármi.

– Nem akarod inkább lemezre vinni a régebbi írásaidat, ahogy azt a **SCOL**-ban már

eltervezted? Megnyitom neked. Nincs más dolgod, tegyél be egy floppyt és olvas hangosan!

Barbara megadta magát. Ha ez álom, nagyon kellemes, nem akar felébredni belőle. Ha nem álom..., előbb-utóbb az is kiderül.

Visszaült az asztalhoz, maga elé húzta a füzetet. Ujjai alig érintették a klaviatúrát, amikor ismét megszólalt Róka:

– Elég, ha hangosan olvasol. Később majd javíthatsz még. Túl sokat görnyedsz az irodában is. Itt megkíméllek ettől.

A lány elhatározta: *ezután már nem csodálkozik semmin sem!*

Kényelmesen hátradőlt a széken és olvasni kezdett. Közben kezével az asztalon dobolt. Hirtelen valami furcsa, kesztyűféle tévedtek ujjai. Megakadt az olvasásban. Róka rögtön érzékelte a változást, azon nyomban meg is szólalt:

– Az egy kesztyű. A virtuális programhoz kell. Van szemüveg is. Vedd fel! Tet-szeni fog neked a virtuális valóság.

Barbara olyan „minden mindegy, úgysis álmodom” hangulatban a fejére illesztette a relaxációs maszkhhoz hasonló szemüveget és felhúzta a hozzá tartozó kesztyűt.

Abban a pillanatban hatalmas kapu állta útját. A súlyos tölgyfa alkotmány vastagságát díszes kovácsoltvas virágok, napszínben ragyogó katedrálüveg ablakok enyhítették. Vissza akart fordulni, hogy ez a kapu ugyan meg nem nyílik neki, de ahogy kezét megmozdította, a monstrem hangtalanul kitérte. Mögötte csigalépcső vált láthatóvá. Elindult rajta felfelé. Néhány lépés után a lépcsők kiszélesedtek, kör alakú udvart alkottak. Közepén hatalmas, kerek kőasztal állt. A lépcsőfordulóban két oldalt két keskeny szekrényke, rajtuk egyiptomi madárszobor. Barbara kihúzta az egyik fiókját, hieroglifákkal teleírt papírlapokat talált benne.

Rémülten a maszkhhoz kapott, le akarta tépni a kesztyűt is.

– Ez nem lehet benne a programodban! Ezt én álmodtam – kiáltott fel.

A mozdulattól, amellyel a maszkot akarta levenni, elvesztette az egyensúlyát. Zuhanni kezdett, de már nem a lépcsőkre esett. Gerincét puha fű simogatta, gyönyörű, virágos rét lankás domboldalán gurult le. Arcához fehér-rózsaszín százsorszépek hajoltak.

Nem emelte fel a fejét. Tudta, a távolban egy erdő van, és semmi más nem látszik körös-körül, mint fű, fű és fű, csupa zöld, néhol apró virágokkal tarkítva. Nem mozdult, várta az ismeretlent. A férfit, akinek az alakja ilyenkor álmaiban feltűnik, de most nem jött senki.

Valahogy mégis megszabadult a maszktól, kesztyűtől, és kilépett a virtuális világból. Szomorú lett nagyon. Úgy nézett a gépre, mint egy élőlényre, egy barátira, aki megbántotta.

– Ez nem lehet! Ezek a képek nem lehetnek benne a programodban. Ezek álmképek. Ezeket én álmodtam. Ki írta a programodat? Ki készítette, Róka? Félek tőled.

– Ne félj! Barát vagyok. Techno-pszicho lény, más, mint az ember, de nem rossz. Az álmaidat csak „leolvastam”. Ha nem akarod, nem tudom megtenni, de te vágytál látni ezeket a képeket. Igaz, mégsem nézted végig, pedig mutatni akartam neked még a virtuális valóságból.

Róka elhallgatott, a monitor elsötétedett, majd ismét világos lett, egy tengerparton térdelő férfi alakja tűnt fel. Előtte laptop, amelynek billentyűzetén varázslatos gyorsasággal táncoltak ujjai. Egy pillanatra felemelte a fejét, és „farkasszemet nézett” Bar-

barával. Rögtön ezután a lány számára teljesen érthetetlen képletek, ábrák töltötték be a képernyőt.

4 Viktor azt hitte, képzelődik. A laptop megint a lány képét villantotta fel először. „Nem érek rá álmodozni!” – próbálta meg kirázni fejéből a tolakodó képet. Dühös volt Rókára. A gép már nem először tréfálta meg. Valahányszor lehívja az Alfa X 484 PROTO-t, az szinte bejelentkezés gyanánt vetíti elé ennek az ismeretlen lánynak a képét. Szép lány, az tagadhatatlan. Szőke haja épphogy érinti a vállát, arca keskeny, szív formájú, szép. Szeme igéző, zöld..., mint a rét. Nehezen tud szabadulni a képtől. Ez az egyedüllét átka.

Néha olyan magányos, hogy már az is jólesik, ha csak rágondol valakire. Egy ismeretlenre, mert az ismerősei között nem talált még senkit sem, akivel képes lenne megosztani az életét. Az életnek pedig úgy indult neki ő is, mint egy teljesen átlagos gyerek. Normális családi és baráti kapcsolatokkal. Biológusnak készült, de érdekelte a mikroelektronika, a számítástechnika is. Az egyik laborban chip-ek, nyáklapok, fémdobozok, a másikban üvegedényekben lötyök, porok... Ez volt az igazi világa, de élvezte az életet is. Dobos volt egy amatőr zenekarban. Jól jártak vele. Remekül dobolt, s csak úgy mellékesen, ő csinálta a zenekar fény- és hangtechnikáját is. Voltak barátai, barátnői. Aztán egycsapásra megváltozott minden.

Szüleit autóbaleset érte. Edesapja a helyszínen meghalt, az édesanyja kómába esett. A kórházban Viktor állandóan vele volt, de nem tudta visszatartani. Négy és fél hónap után visszavonhatatlanul beállt a halál. A fiút ez a tragédia teljesen megváltoztatta. Ezután gyakorlatilag csak a munkájának élt. A barátok lassan elmaradtak, barátnő sem bírta egy sem az „új” Viktort elviselni. Éjszakánként otthon, hajnaltól estig a laborban dolgozott. Hogy mikor aludt, azt senki sem tudta. Dolgozott és magára maradt. Eleinte észre sem vette a magányt. Őrült gondolat fészkelte be magát az agyába. Összevonva kétirányú kutatásait, intelligens számítógépet akart létrehozni, olyan technikát, ami él.

Csendes és főként ügyesen titkolózó örült volt. Senki rá nem jött, hogy tulajdonképpen min dolgozik. Keze közül sorozatban kerültek ki a legkülönfélébb felhasználói programok, de tudta mindenki, ez csak „kenyérkereset”. Viktor valami rendkívülin, valami különleges munkán dolgozik, de a kollégák tudták azt is, hogy Székely Viktor különnc, magának való fickó, akit faggatni nem lehet, akinek a titkai megfeyjthetetlenek, még akkor is, ha valaki a TABU ellenére megkaparintja a jegyzeteit, esetleg fel meri/tudja törni a gépét.

Erre egyébként mindeközéig egyedül Vargasi Zsolt vetemedett. Ő is csak akkor, amikor biztonságban hihette magát.

Viktor éppen befejezte az Alfa X 484 egy újabb változatát, amikor többnapos konferenciára kellett elutaznia. Hiába dühöngött, hiába érvelt, a megbízatás alól nem tudott kibújni. A háta közepére kívánta az utazást. Tudta, hogy sikerült a biochip társítása az elektronikával. Már az Alfa X PROTO üzembe helyezésekor életre kelt a gép. Tudta és tapasztalta, hogy önálló, gondolkodásra, érzelmekre képes teremtményt hozott létre. Órákon át társalgott alkotásával, és beszélgetés közben mindig új és új kérdések merültek fel. Ezeket a kérdéseket, problémákat akarta megoldani, finomítani a továbbfejlesztett változattal, amelyet azonban csakis az Alfa X PROTO segítségével tudott megvalósítani. Az Alfa X PROTO barát és munkatárs volt számára, társ, akit

még nem ismer eléggé, de akire szüksége volt. Égett a vágytól, hogy megszelídítse a maga rókáját, ...és akkor itt ez az utazás. Mennie kellett, Zsolt nem kis öröme, aki rögtön ki is jelentette:

– Ma megpróbálom!

Tudta mindenki, mi a próbatétel tárgya.

Másnap irigységgel vegyes kíváncsisággal faggatták Zsoltot.

– Sikerült?

– Min dolgozik Viktor?

– Bejutottál a programjába?

Zsolt csak titokzatos arccal, hallgatagon gyűjtögette a kérdéseket. Nem akarta bevallani, hogy kudarcot vallott. Hiába találta meg a megfelelő jelszót, a gép nem engedte be. „Enter Password: correct – rendben. Acces Denied – Belépés megtiltva.” Hát inkább hallgatott. Közben azért a keze járt, bekapcsolta a saját gépét és már a jelszót akarta beírni, amikor felfedezte az üzenetet.

<p>Ha egy ajtó zárva van, s neked nem adnak hozzá kulcsot, az azt jelenti, nincs jogod belépni oda! __</p>
--

Megrökönyödve bámult a képernyőre. Érezte, hogy arca lángba borul. Rekedten nyögte ki:

– Nem sikerült. Nem tudtam Viktor gépét feltörni.

Közben keze görcsös erővel szorult az egérre és igyekezett minél előbb eltüntetni a monitoron díszelgő dorgálást. Ezek szerint Viktor nemcsak tudomást szerzett Zsolt kísérletéről, de ő be is tudott hatolni ellenfele programjába.

Zsolt nem tudta, nem tudhatta, hogy az Alfa X 484 PROTO összeköttetésben van egy Viktornál lévő lappal. Arra pedig még gondolni sem mert volna, hogy Viktor mit sem tud a mesterkedéséről, hogy az üzenetet a GÉP küldte, egyedül, önállóan.

Viktor eközben egy szállodai szobában a világ másik végén a laptop segítségével éppen az Alfa X 484-est hívta. Szomorú volt. Megint rátört a magány. A szüleiére gondolt. Érezte az édesanyja hiányát, a tehetetlenséget, hogy nem volt képes megóvni, visszatartani. Ilyenkor a virtuális valóságba menekült. Írt jó néhány programot erre is. A *Kína* volt a „dühöngője”. Vad karate-harcosok vívtak pusztá kézzel, shaolin papok félelmetes technikáját kellett a Harcosnak kivédeni, majd nindzsák törtek életére a legkülönbözőbb fegyverekkel, trükkökkel. Viktor szeretett belebújni a Harcos alakjába, ez a játék lekötötte minden idegszálát, gondolatát. Nem ért rá mellette semmire sem gondolni, míg játszott, csak a Harcos létezett és megszűnt a jelen világ. Erre vágyott most is.

Felvette a maszkot, kezére húzta a kesztyűt és átlépett a Démonok kapuján. ...de ezúttal nem a megszokott kép fogadta. Sehol a Harcos, sehol egy karatés, pap vagy nindzsa, ...sehol a táj! Hiányoznak az épületek, a templom, a híd...

„Programhiba?” – Megpróbált kilépni a programból, hogy kiderítse, mi okozta a meghibásodást, de nem tudta levenni a maszkot, a kesztyű is „ránőtt” a kezére. Bentragadt a virtuális világban.

Átláthatatlan, tejfehér köd ölelte körbe. Tapinthatatlan, mégis érzékelhető massa borította be. Az anyja hangját érezte. Elvesztette a talajt a lába alól, nem tudott semmiben megkapaszkodni. Bármerre fordult, csak a hívást érzékelte, de nem látott sem-

mit. Tehetetlen volt, s azt sem tudta, mi fenyegeti. Koncentrálni akart, levenni a maszkot, kilépni a játékból, de a GÉP nem engedte.

A ködből kivált egy kis róka alakja. Furcsa, az igazihoz „csak a szívünkkel látva hasonlítható” apró jószág.

– Nem programhiba, – szólította meg Viktort. – A saját gondolataid kivetítése a virtuális valóságba az, amit látsz. Én csak megjelenítem, képet adok ahhoz, amire gondolsz.

– ...és a Róka?! Rókára igazán nem gondoltam.

– Te akartál megszelídíteni, s a búza színe is találó, szőke a hajad... A „Kis Herceg”-et is te programoztad belém.

– Félelmetes vagy, Róka.

– Barát vagyok! Annak alkottál. Menedéket kerestél bennem, segítséget. Míg tartott a munka, míg megalkottál, az voltam neked. Ennyi elég volt!

– El akarsz hagyni?

– Ha akarnálak sem lennék rá képes. Te alkottál meg, lelket kaptam tőled. Általad élek, s ha a bio-chipet kimerítem, vagy megsérül, úgy hiszem, meghalok. A barátod vagyok, de ez kevés! Szükséged van emberbarátra, egy lányra.

– Olyan nő nem született, aki engem el tudna viselni.

– Fogadjunk! – mondta a GÉP! – Én megtalálom neked Őt.

– Fogadjunk! – Egyezett bele Viktor, de csöppet sem hitt ebben a fogadásban, ráadásul még tétben sem egyeztek meg.

Ebben ugyan tévedett Viktor. Volt tét, az Alfa 484 PROTO maga.

5 Hétfőn reggel az Alfa & Omega cégnél kitört a botrány. Zsolt fedezte fel először, hogy hiányzik Viktor asztaláról az Alfa 484 PROTO.

Betörés nem történt. Viktor nem vihette el a gépet, úgy 2000 km-nyire van a Várostól, a konferencia színhelyén. A gép mindenki számára TABU, lehetetlen, hogy bárki is meg merje tenni, hogy elviszi.

Délutánra lassan kibogozódtak a szálak. Előkerült két szállító, akik tökéletesnek látszó szerződés felmutatásával igazolták tettüket, mármint hogy a gépet kiszállították valami Shimski Barbara nevű nőnek.

A teljesség kedvéért megérkezett az Intézetbe a konferenciáról visszatérő Viktor is. A reptérről egyenesen kedves Rókájához igyekezett, akinek csak a hült helyét találva megállt a szívverése, lebévult az agya, mozdulatlanságba dermedt minden tagja. Percekig értetlenül bámulta az üres asztalt. Az élet lassan tért vissza belé. Apró fecnikre szagatta a szerződést, üvöltve rúgta ki a két fiút. Aztán hirtelen lecsillapodott. Rájött, hogy hülyeség volt az iménti dühkitörése.

„A papírt szétmizlikelted, a srácokat elzavartad, Nagy ész vagy. Most aztán keresheted a címet, ahová azok az ... szóval, ahová kivitték a Rókát” – incselkedett vele a gondolat kisördöge.

A harag és a kétségbeesés rossz tanácsadó. Miután eléggé lehiggadt, rájött, hogy van még segítség, a laptop. Segítségével kapcsolatba tud lépni az alapgéppel, bárhol is legyen az.

A monitoron ismét feltűnt a lány képe. Viktor azt hitte, képzelődik: a lány vállán ott ült a RÓKA és egy címet diktált.

Ember még olyan gyorsan nem száguldott a Város utcáin, mint Viktor aznap.

Ujja ráforrt a csengőre, de senki sem nyitott ajtót.

„Kiblekkelem, míg hazajön, ha itt kell éjszakáznom a küszöbön, akkor is!” – Forrt benne a méreg. Leült a lépcsőre és várt.

A lány órák múlva került elő. Munkából tért haza. Hatalmasat dobbant a szíve, ahogy meglátta Viktort.

„A férfi a tengerpartról!...” – érezte, hogy a szívverése egyre szaporábbá válik.

– Shimski Barbara?! – próbált Viktor kimérett lenni.

– Róka a magáé. Igaz?

Viktor meglepődött. Leolvadt róla az ellenséges érzés páncélja. Szemét rajta felejtette a lány bájos arcán, és közben elfelejtette, hogy mit akart mondani. Lopással akarta vádolni a lányt, ipari-műszaki kémkedéssel, az ég tudja, mi mindennel.

Barbara csak állt és arra gondolt, most elviszik tőle Rókát. Úgy érezte, megszakad a szíve. Tudta, jogtalanul van nála, nem is értette, hogyan kerülhetett hozzá.

A fiú és a lány némán, piruló arccal méregették egymást, megpróbálták megérteni, hogy mi történik velük. Ők még nem tudták.

Bent a szobában, a zárt ajtó mögött Róka üzembe lépett. A monitort egyetlen szó töltötte be ezernyi példányban:

**Nyertem! Nyertem! Nyertem! Nyertem! Nyertem! Nyertem!
Nyertem! Nyertem! Nyertem! Nyertem! Nyertem! Nyertem!
Nyertem! Nyertem! Nyertem! Nyertem! Nyertem! Nyertem!
Nyertem! Nyertem! Nyertem! Nyertem! Nyertem! Nyertem!**

